

Nicolae Gheorghiu

DETECTIVII CLASEI A VII-A CONTRA BALENEI ALBASTRE

Desenele autorului

Editura Andreas

Un mesaj ciudat / 5
Un deces straniu / 12
Balena albastră / 19
Discuții în părculeț / 26
Rex salvează o „sinucigașă” / 32
Suferințele Aurorei / 38
Pățania fratelui vitreg / 42
Un prim suspect / 49
Ciudata dispariție a lui Rex și Ciprian (<i>File din jurnalul Monicăi</i>) / 57
„Unde dai și unde crapă” / 79
Traficanții de copii (<i>File din jurnalul lui Sorin</i>) / 90
„Cine o face ca mine...” / 101
Zâmbetul Aurorei (<i>File din jurnalul lui Tavi</i>) / 104
Planuri de acțiune / 133
Investigații (<i>File din jurnalul Monicăi</i>) / 138
Laptopul (<i>File din jurnalul Danielei</i>) / 146
Romanul Aurorei / 152
Sfârșit (<i>File din jurnalul Aurorei</i>) / 169
Jurnalul meu / 171
Celularul / 182
Probe uimitoare / 189
Mentorul-călăuză... în ceață! / 192
Safta și doctorul... după gratii / 200
Tavi redivivus / 208
Mentorul-fantomă / 211
Epilog / 222

UN MESAJ CIUDAT

În ziua aceea, care se va dovedi a fi ca o năpastă pentru el, Octavian Trandafir, Tavi pentru prietenii săi, se trezi cam buimac. Nu mai pățise așa ceva și era nedumerit, dar și înciudat pe sine. Asta pentru că, înainte de culcare, nu se dezlipise de ecranul televizorului, urmărind cu sufletul la gură uluitoarele aventuri ale echipajului unei nave, cam prăpădite, care, ajuns pe o bucată de uscat cu straniul nume de Insulă a Craniilor, va trece prin numeroase pericole.

Nu obișnuia să stea atât de târziu în fața televizorului, dar îl împinsese curiozitatea, deoarece era vorba despre o insulă încă nedescoperită, datorită poate și faptului tulburător că era permanent învăluită într-o ceață densă, fiind aproape invizibilă de pe mare, iar el, cu gândul la visul său de a scrie o carte în stil SF, privea totul cu maximă atenție.

Da, era o insulă parcă din preistorie, cu oameni sălbatici, dar mai ales cu animale care au dispărut de mult de pe lume. Lupta echipajului cu sălbaticii, însă mai ales cu animalele preistorice, a dus la pieirea unora dintre ei. Dar cel mai mult îl ului apariția masivei gorile King Kong, care o răpi pe unica femeie de pe vas, ea fiind recuperată greu de către echipaj, odată cu acest episod fiind capturată și enorma gorilă.

Sfârșitul ei va fi groaznic. Scăpată din încătușări, țâșnind de pe scena în care fusese expusă ca o atracție nemaivăzută de către un numeros public, imensa gorilă făcu un mare prăpăd în oraș, dar se opri din devastări în clipa când îi apărură în față eroina. O luă în brațe ca pe o păpușă și se urcă pe cea mai înaltă clădire din oraș. Acolo însă își va găsi sfârșitul. Ciuruit de gloanțe trase din avioane, lovit de acestea, King Kong se va prăbuși în gol de la mare înălțime, zdrobindu-se de pavaj.

Se culcase puternic impresionat de pățania gorilei, de luptele echipajului cu animalele preistorice, cu păianjenii uriași, cu păsările enorme. Și deodată începură a-l fulgera în minte puncte luminoase, linii drepte și frânte, spre a se pomeni apoi față în față cu figuri omenеști, cu animalele preistorice, în frunte cu King Kong. Era încolțit de acestea. Îl atacau cu guri mari, larg deschise, arătându-și colții enormi, iar el se zbătea îngrozit. Se crezu scăpat de către King Kong, care îl strânse în pumn întocmai ca pe eroină, numai că începu să se joace cu el, aruncându-l în sus, prinzându-l din aer, punându-l ca pavază în fața gloanțelor trase din avioane, care şuierau năprasnic pe lângă el, pentru ca în final să cadă în gol împreună cu King Kong, uitându-se cu ochii măriți de groază la pământul care se apropia, se apropia, mărimdu-i spaima de moarte, simțindu-i tăria în cădere, auzind clar bufnitura produsă odată cu atingerea solului...

Se trezi ca năuc, cu dureri în genunchi și în coate. Se credea încă pe pavajul străzii, căci mâinile îi simțeau tăria. Deschise ochii cu grijă, încordat la maxim, speriat de gândul că se va pomeni călcat de cine știe ce vehicul, dar rămase uluit când văzu că, pur și simplu, căzuse din pat.

Răsufală ușurat. Pricepu că fusese un coșmar. Înțelese și de ce avu parte de el, jurând în gând că nu va mai sta nicio dată așa de târziu în fața televizorului și, mai ales, că nu va mai viziona noaptea filme de groază.

Ferestrele se albiseră de mult. Geamurile străluceau în bătaia soarelui urcat deja în crucea cerului. Trase cu urechea și auzi clinchet de pahar dinspre sufragerie. Asta însemna că tatăl său, Dinu Trandafir, scriitorul, își lua deja micul dejun, iar el oftă la gândul că acesta era pregătit, ca întotdeauna, de bunica Smaranda, din partea mamei sale. Mama îl părăsise de vreo trei ani, plecând în veșnicie. Îi era tare dor de ea, de mângâierile ei, de chipul său mereu surăzător, indiferent de greutățile pe care le înfrunta.

Respect pentru oameni și cărți

Se duse la baie. Apoi se îmbracă în grabă, dar cu grijă, știind că tatălui său îi displaceau neglijențele vestimentare, ca și cele privind înfățișarea. Intră în sufragerie încă sub impresia coșmarului. Zise moale:

– Bună dimineța, tati.

– Bună, pușor. Dar ce e cu figura asta? Îmi aduce aminte de Piticot. Ai pățit ceva?

Piticot! Așa îi spunea când era mic, iar el se bucura, crezându-se a fi aidoma piticului năzdrăvan, capabil să facă orice minune. Oftă din nou, de data aceasta nostalgic, cu gândul la vremurile minunate când era alintat de toți, îndeosebi de mama sa. Murmură:

– N-am pățit nimic, tati.

– Păi am auzit o mică bufnitură. Sper că n-ai scăpat din mână ceva la care ții mult.

Se gândi să spună o minciună, ceva de genul că a căzut laptopul cu care dormise, dar nu suferea minciuna, așa că recunoscă cu voce stinsă:

– Nu, tati, nu a căzut nimic... Am căzut eu din pat.

– Doamne, pușor, cum așa?

– Am avut un coșmar, tati.

Îi povesti totul, urmărit îngândurat de Dinu. Când își sfârși relatarea, acesta spuse surâzând:

– Mă bucur că ai ajuns singur la concluzia că nu este bine să zăbovești mult în fața televizorului și, mai ales, să vizionezi noaptea filme de groază. Asemenea impulsuri exterioare exercită un efect nociv asupra organismului uman, deteriorează activitatea psihicului, apărând halucinațiile sau determinând diverse manifestări ciudate în comportament. Țin minte un exemplu edificator. Scriitorul Herbert Wells elaborase un roman științifico-fantastic „Războiul lumilor”. Regizorul și actorul american Orson Wells a scris un scenariu radiofonic, pentru că pe atunci nu exista televiziunea, plasând acțiunea în Statele Unite ale Americii.

Spectacolul, cu titlul „Invasie de pe Marte“, realizat în stil de reportaj, debuta printr-o cronică de știri obișnuită. Între evenimentele relatate, era și următoarea știre: *„De pe planeta Marte s-a desprins un aparat de zbor care s-a îndreptat către pământ“*. Apoi au urmat, la intervale mici, amănunte, anunțându-se că astronomii supravegheau cu atenție evoluția aparatului de zbor. La un moment, dat crainicul, sugrumat de emoție, transmite că aparatul se apropie de Terra, că aterizează. La microfon ia cuvântul președintele țării, firește, un actor, el îndemnând radio-ascultătorii să-și mențină calmul și să rămână lângă aparatele de radio. Într-o încordare crescândă, are loc reportajul la fața locului, crainicul descriind cum din hubloul deschis apar ființe strănii, deplasându-se cu ajutorul trepiedelor. Țștia-s marțienii!, anunță crainicul cu voce gătuită. Unul dintre ei se îndreaptă spre studioul radiodifuziunii. În acea clipă, glasul crainicului se frânge la jumătatea cuvântului, ca și când fusese sugrumat de marțian. Apoi se lasă o tăcere chinuitoare. Urmarea a fost ca de coșmar. Miile de ascultători au interpretat totul ca pe un fapt real. Au fost cuprinși de panică. Grupuri mari de oameni fugeau de teama marțienilor, ca să se salveze. Sau înregistrat numeroase victime. Era consecința psihozei colective create de o simplă scenetă radio-difuzată. Și nu au fost puțini cei care au avut vreme îndelungată coșmaruri. Ei, ce spui?

– Nu știu, tati. Mi se pare incredibil, dar și ca o avertizare. Pentru că există și azi diverse mijloace prin care se poate declanșa o psihoză colectivă, care să determine, cel puțin la unii, comportamente nefirești, dacă nu strănii.

– Mda, dar așa ceva se întâmplă îndeosebi cu cei mai slabi de înger. Oricum, asemenea întâmplări trebuie prevenite, iar dacă au loc, e necesar să fie grabnic eliminate. Ei, mă bucur că am stat de vorbă. Acum trebuie să plec. Am o întâlnire la editură. Știu că azi nu ai cursuri, dar asta nu

Respect pentru oameni și cărți

înseamnă că îți poți petrece timpul oricum, ci caută să câștigi cât mai multă înțelepciune în vreme ce timpul se scurge pe nesimțite.

A plecat tatăl său. El a mai adăstat o vreme pe gânduri. Avea atâtea posibilități de a-și petrece cu folos timpul, dar ceva nedefinit îl ținea pe loc. Ceva care, de câte ori îi venea în minte, îi producea o durere surdă. Trecuse destul de mult de când Aurora, ființa pe care o cunoscuse din întâmplare și o îndrăgise, cu care în mod obișnuit conversa cel mai mult prin celular sau laptop, de la o vreme nu-i mai răspundea la apeluri, nu-i mai trimetea mesaje. Era îngrijorat și pentru faptul că devenise tot mai tăcută, mai apatică. Nu se mai bucura ca până acum când îl vedea, privirea ei veselă fiind învăluită de o tristețe ce i se părea a fi covârșitoare. Era din ce în ce mai retrasă față de colegii ei din clasa a șasea. Cu toate acestea, Octavian tot trăgea nădejde că într-o zi va distinge pe laptot o veste de la ea.

Se ridică greoi de la masă. Intră în camera lui și se lungi în pat. Simți în coaste o apăsare. Se săltă și trase de sub el laptopul. Cu cât îl îndrăgise din clipa în care l-a primit cadou, cu atât îl ura acum pentru că nu reușea să-i dea o veste cât de mică despre Aurora.

Deschise totuși laptopul și tresări puternic de emoție: avea mesaj! mesaj de la Aurora! Îi venea să strige de bucurie. Erau însă doar două cuvinte și încremeni. Două cuvinte care îi stârniră dureroase temeri prin înțelesul lor. Digită în speranța că va mai urma vreo vorbă lămuritoare, dar zadarnic. Laptopul rămânea total nepăsător la încercările sale, orb și surd.

Îl potopi o tristețe covârșitoare, o amărăciune cumplită, deoarece cuvintele scrise erau *în sfârșit*, ceea ce îl ducea la gândul că Aurora o terminase cu el. Așa ceva nu i se părea a fi imposibil, deoarece recunoștea că, față de alți băieți, avea unele dezavantaje.

După cum știau deja foarte mulți colegi, partizan înfocat al dulciurilor, al lui lasă-mă să te las, dușman cumplit al oricărei mișcări de prisos, crescuse mai mult în părți, de jur împrejur, fiind însă un dolofan agreabil, cu obrajii bucălați, cam scund, cu burtică, cu mers greoi, ca de urs, dar afișând neîncetat un calm proverbial. Aurora fusese singura fată care nu luă în seamă asemenea aspecte și se împrietenise cu el, un efect deosebit pentru Tavi având faptul că începu a nu-și mai umple buzunarele cu napolitane, biscuiți, alune sau nuci, din care ingurgita mereu. Renunță la toate, chiar se apucă de gimnastică, de pedalarea pe bicicleta medicală luată de tatăl său tocmai spre a face mișcări. Deveni astfel ceva mai vioi și, ceea ce era extrem de important, începu a da jos straturile de grăsime de pe el. De aceea acum, oricât își munci mintea, nu deosebi nici un motiv pentru despărțirea de Aurora.

Sună strident celularul. Îl duse la ureche cu înfrigurare, nădăjduind că era Aurora, dar pe ecran apăru ca apelant prietenul său, Sorin, cu care făcea cuplul de celebri detectivi ai clasei a VII-a. Răspunse alene:

– Alo.

Sorin începu cu întrebări:

– Ce faci, Octaviane? Cum te simți?

Se încruntă. Sorin vorbea ca niciodată, grav. Surprinzător era că se interesa, cum nu o mai făcuse, de sănătatea sa. Se pare că trăsese anumite concluzii din modul cam morocănos în care îi răspunsese. Zise calm, străduindu-se să vorbească în felul său, adică cu ton optimist, chiar glumeț adeseori.

– Auzindu-te, zgârâindu-mi timpanele vorbele tale, e și normal să nu mă simt prea bine.

– Îmi pare rău. Am dorit să aflu cum stai, pentru că am o veste nu prea bună.

Respect pentru oameni și cărți

– Deocamdată stau în pat. Și-ți pot garanta că nici o veste nu va putea să mă scoată din ale mele.

– N-aș prea crede.

Vocea lui Sorin i se păru a fi insinuantă. Întrebă sec:

– Ce veste?

De data aceasta vocea apelantului căpătă nuanțe triste, sumbre, iar pe măsură ce vorbea, chipul lui Tavi împietrea, devenea tot mai stacojiu, din ochii măriți începură a picura lacrimi amare, trupul prinse a-i tremura și el, scăpând celularul din mână, se prăvăli pe pat, izbucnind într-un plâns sfâșietor, urlând cu disperare:

– Auroraaaa!